

Posudek vedoucí diplomové práce Vladimíry Staňkové

Dopisy Jakuba Demla Jaroslavu Durychovi (2016)

Korespondence s Jaroslavem Durychem patří k nejobsáhlejším, a přitom v úplnosti nejméně probádaným dopisovým souborům Jakuba Demla s jinými spisovateli. Před diplomantkou, která již dříve připravila pro sborník LA PNP (2011) kratší edici Demlových dopisů Jindřichu Skopcovi, stál tedy úkol rozsáhlý i v lecčem interpretačně složitý. Nejenže musela dopisy uložené v LA PNP Praha a v olomoucké pobočce ZA Opava zkompletovat a přepsat, řadu z nich bylo třeba také datovat podle věcné souvislosti, dokonce se jí podařilo v samizdatové edici Durychových dopisů, kterou sestavil jeho syn Václav Durych, identifikovat jeden list adresovaný Demlovi a mylně zařazený k dopisům Josefu Florianovi (což je dáno pohnutými osudy Demlových rukopisů z období Studia, které si Florian po roztržce v roce 1911 zčásti ponechal, a tak se mnoho Demlových písemností včetně Durychova dopisu z května 1908 nachází nyní v ve Florianově pozůstalosti v Moravském zemském muzeu v Brně). Tento detail spolu s obsáhlými citacemi z Durychových dopisů v poznámkách k edici i v úvodní studii svědčí o tom, že se diplomantka nad rámec zadání zabývala i dopisy druhé strany, a to nejen s Demlem, ale i dalšími adresáty. Řazení samotných Demlových dopisů vyžadovalo v tomto případě hledání indicií v dalších korespondenčních souborech a Demlových knihách. Tuto část ediční práce Vladimíry Staňkové velmi oceňuji. Občasné nedůslednosti lze pozorovat při uplatňování zásad popsanych v ediční poznámce (například v oblasti kvantity nebo interpunkce) – věřím však, že budou odstraněny při další redakci, až bude editorka dopisy Jakuba Demla připravovat k vydání.

Úvod k edici představuje dopisy obou stran jednak jako podstatný literárněhistorický pramen, který osvětluje genezi a vzájemnou inspiraci některých textů a knih Jakuba Demla i Jaroslava Durycha, jednak jako součást výrazného literárně-korespondenčního čtyřúhelníku Deml–Durych–Florian–Březina. Na tuto komunikační, inspirační a polemickou konstelaci už dříve upozornil svými edicemi Václav Durych, Vladimíra Staňková však doplňuje další stranu. Tyto sondy si zaslouží pokračování a ještě důslednější konfrontaci dopisů všech čtyř adresátů.

V obou částech práce oceňuji kritický přístup Vladimíry Staňkové k primárním i sekundárním pramenům a rovněž přístup múzický, který se projevuje mimo jiné v kompozici literárněhistorické studie a volbě mott k jednotlivým oddílům.

Celkově hodnotím práci Vladimíry Staňkové jako objevnou, doporučuji ji k obhajobě jako výbornou a věřím, že se stane základem knižní edice vzájemné korespondence Jakuba Demla a Jaroslava Durycha.

Mgr. Daniela Iwashita, Ph.D.

Praha 7. září 2016